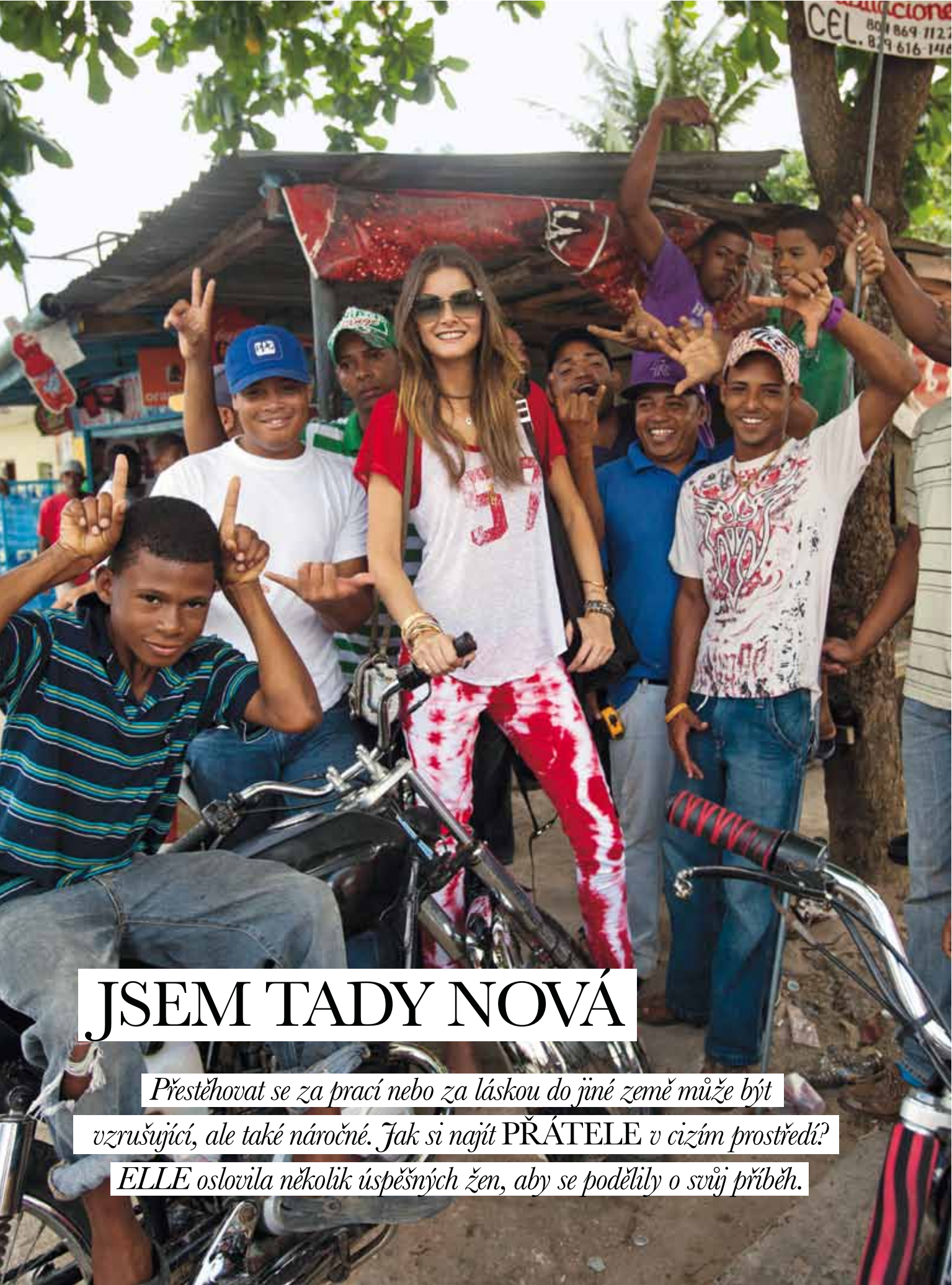

CEL. 804 869 1123
CEL. 829 616 146

JSEM TADY NOVÁ

Přestěhovat se za prací nebo za láskou do jiné země může být vzrušující, ale také náročné. Jak si najít PŘÁTELE v cizím prostředí?

ELLE oslovila několik úspěšných žen, aby se podělily o svůj příběh.

**ROMANA
CASSONNET**
marketérka, z Prahy do Paříže

Do Paříže jsem se přestěhovala v létě 2012, protože jsem se vdala za svého dlouholetého francouzského přítele. Není to ale poprvé, co jsem dlouhodobě ve Francii. Někdy kamarády jsem tady měla už z doby, kdy jsem tu chodila na střední školu, později i na vysokou, a samozřejmě i společné přátele s manželem.

V Praze jsem pracovala ve francouzské firmě, v ní nyní pokračuji na nové pozici i ve Francii. Nové kamarádky jsem si v práci našla téměř okamžitě – většina kolegyň je stejně stará a má podobné zájmy, takže na sobotní shopping nebo drink po práci mám vždy s kým zajít.

V práci navíc máme hodně možností, jak poznat další lidi se stejnými zájmy, se kterými bychom se normálně asi nepotkali. Třeba divadelní soubor. Divadlo jsem hrávala už na střední, takže jsem téhle možnosti s nadšením využila. A pak existují i organizované aktivity, kdy chodíme ve skupinkách na různé výstavy

věcí a navzájem se známe opravdu dobře. Takové, se kterými se bavím i o osobnějších záležitostech. A takové, které mi zůstanou blízké, ať už budou kdekoli. Takové kamarádství během půl roku vzniknout asi nemůže.

**PATRICIA
DRATIŘONDE**
novinářka, z Prahy do Kodaně

Je tomu už víc než pět let, co jsem se přestěhovala do Kodaně. Neměla jsem v plánu opouštět Prahu. V roce 2005 jsem ale na festivalu v Karlových Varech potkala muže, do kterého jsem se zamilovala. Byl z Dánska a poté, co se nám o rok a půl později narodila dcera, bylo jasné, že jako rodina budeme muset najít místo, kde budeme žít spolu, aniž by někdo z nás musel jezdit na delší dobu pryč. Zvažovali jsme Berlín, místo na půl cesty. Nakonec ale vyhrála Kodaň, hlavně kvůli tomu, že můj muž má jako filmový režisér v Dánsku vynikající podmínky k práci, a také protože dětem se zde žije úplně skvěle. Naše dcera

divo a slunce nesvíti i několik týdnů. Po dvou měsících jsem ale dostala identifikační kartu, díky které jsem mohla začít fungovat ve společnosti. Kromě toho, že jsem mohla třeba zdarma k doktorovi nebo do knihovny, jsem se s novou ID kartou mohla zapsat i na kurz dánštiny, také zdarma. Jazyková škola mi zachránila zdravý rozum. Bylo hezké potkat najednou tolik nových lidí, kteří byli v podobné situaci jako já. Ve třídě jsem se dala dohromady s partou šesti holek, se kterými jsme se staly během roku a půl, co kurz trval, opravdovými přítelkyněmi. Do dnešního dne jsou to tady v Dánsku moje nejbližší kamarádky.

*První týdny byly
PŘÍŠERNÉ asi
i proto, že jsme se
přestěhovali v zimě*

Když se na to podívám s odstupem, největší překážkou při navazování kontaktů byla moje životní situace a věk. Když jsme se do Kodaně přestěhovali, byl naší dceři jeden rok. S ročním dítětem se opravdu nedá chodit každý víkend pařit, a dokonce ani do kaváren v odpoledních hodinách.

Žít nějakou dobu v jiné zemi ale považuji za naprosto skvělý nápad. Doporučila bych to každému alespoň na určitou dobu. Dneska absolutně ničeho nelituji. Mám skvělou práci i kamarády a způsob, jakým funguje zdejší společnost, mi absolutně vyhovuje. I když mi přátelé a kamarádi z Prahy často chybějí a také postrádám možnost mluvit jazykem, ve kterém moje slovní zásoba není omezená. V životě to ale přece tak chodí: něco za něco. ►

V práci máme hodně možností, jak poznat další lidi: třeba DIVADELNÍ soubor

nebo jiné kulturní akce. Tohle je oproti Praze opravdu skvělé!

Přesun do zahraničí byl pro mě bezproblémový a na žádnou překážku jsem nenarazila. Je to hlavně díky manželovi a jeho maximální podpoře. A pak díky práci, bez které bych si svůj život tady nedokázala představit. Faktem ale je, že ty opravdové kamarádky, které mám dvě nebo tři, mi zůstaly v Praze. To jsou ty, které znám dlouho, zažila jsem s nimi spoustu

dostala okamžitě místo ve výborných jeslích a později v lesní školce a dnes chodí do úžasné školy. Já se ale ocitla v nové zemi bez rodiny, přátel, práce, a navíc ještě s úkolem naučit se ve svých dvaatřiceti letech celkem těžký jazyk.

První týdny byly příšerné, možná ještě obtížnější proto, že jsme se přestěhovali v zimě. Do té doby jsem vůbec netušila, že člověk může mít téměř depresi z toho, že je venku še-

ANNETTE
REISSFELDER

koučka, z Hamburku do Prahy

Česká republika sice pro mě byla již čtvrtým zahraničním pobytem, ale bylo to první místo, kam jsem se odstěhovala jakoby „za dospělou“ – tedy s nárokem najít si i profesní umístění. S manželem jsme se odstěhovali z Hamburku, abychom v Praze vybudovali firmu. Unikátní kombinace složitostí, kterou představovalo tehdejší prostředí, nás sice někdy velmi unavovala, ale také něčím vzrušovala. Neměli jsme na začátku ponětí, jak funguje postkomunistická společnost ani podnikatelská sféra, navíc jsme nemluvili česky. Možná bychom do toho vůbec nešli, kdybychom měli realističtější představu o rizicích. Dobrodružná fáze trvala pět let a byla to rozhodně velmi intenzivní zkušenost.

V roce 1995 v Praze sice žilo hodně cizinců, ale mnoho západních expatriotů mělo ve zvyku nadávat na poměry, a hlavně podřízené. A přitom měli pěkné „expat packages“. Spojovalo nás s nimi jen to, že jsme museli fungovat v prostředí, které se výrazně lišilo od našich předpokladů. Také jsme měli (na začátku) stejný jazykový handicap – ale naše přístupy se nedaly vůbec srovnat. Pak tu byli ještě učitelé angličtiny a *lebenskünstler* všeho druhu – my tenkrát pracovali šest až sedm dní v týdnu a čas na kulturu a kavárny prostě neměli... Proto se naše kontakty omezovaly na hrst lidí, se kterými jsme se znali už předtím, než jsme se přestěhovali do Prahy.

V letech 1997 a 1998 jsem zkoušela i „business mixery“ – naprostá ztráta času: Češi tenkrát spíš nemluvili s ne-

známými lidmi (a dokonce se na ně mračili). Mnohem lepší cestou k českým známým se ukázaly být moje záliby: přes klasickou hudbu a jídlo jsem se potkala s úžasnými a osobitými lidmi, a stále v tom pokračuji. Ráda si vzpomenu na hudební večírky nebo společné vaření... Celý život jsem ráda vařila a už jako studentka jsem byla zvyklá zvát ty, kteří neměli chuť nebo možnost pohostit ostatní. Takže jsem akceptovala, že v této roli budu pokračovat i v Praze.

Významný krok dopředu pro můj

skutečného štěstí a zdraví, budu se s touhle svou temnou stránkou muset střetnout. Tohle bylo to pravé místo. Vydát se z Miami, kde je všechno lesklé a stavěné na odiv, přes dokonale pitoreskní Rakousko a poprvé přijet do divoké, syrové a nerozvinuté České republiky bylo přesně to, co jsem potřebovala. Život v Praze nebyl vždycky úplně snadný kvůli jazykové bariéře, kulturním rozdlům

Mnohem lepší cestou k českým známým se ukázaly být klasická HUDBA a jídlo

osobní život byl, když jsem začala chodit na setkání tehdejšího Rotary International klubu. Tam jsem se kamarádila jak s expaty, tak s některými výjimečnými Čechy. Byla to pro mě velmi podnětná setkání i diskuse.

Možná nejdůležitější cesta k opravdovým českým přátelům byla, když jsem se po dvou a půl letech rozhodla pro tříletý výcvik v systemickém pomáhání. Potkala jsem se s úplně jinými lidmi: intelektuály, andragogy, psychology, sociology... Tam jsem měla i šanci promluvit si s lidmi s podobnými životními zájmy a hodnotami, a velmi mě to obohatilo.

NATALIA
VASQUEZ

fotografka, z Miami do Prahy

Do Prahy jsem se přestěhovala v roce 2004. Bylo to 10. října, na narozeniny mojí maminky, a já přijela se dvěma kufry a velkým snem. Mojí největší vášní je fotografování. Chtěla jsem se mu věnovat svobodně. A část mě byla také nešťastná. Věděla jsem, že pokud mám v životě dosáhnout

i procesu změny, kterým jsem vnitřně procházela. O osm let později mohu ale říct, že není jediný den, který bych zpětně chtěla změnit nebo vymazat.

Seznamování s lidmi nebylo tak těžké. Když jsem přicestovala, okamžitě jsem se seznámila se skupinou kreativních cizinců, kteří tu také byli čerstvě, a rychle se z nás stala rodina.

Měla jsem také štěstí poznat řadu zajímavých Čechů. Místní tvůrčí proces v sobě má cosi syrového a čeští umělci jsou pro mě velkou inspirací pro svou oddanost. Vznikla z toho řada velice hlubokých přátelství plných úcty. A jelikož na částečný úvazek učím angličtinu, získala jsem příležitost objevovat Čechy různého věku a profese a s řadou z nich se stát dobrými přáteli. Všechny tyhle vztahy mi poskytly neocenitelný vhled do kultury a mentality, která je velmi odlišná od té mojí. Díky rozhovorům a kontaktu s lidmi jsem mohla dojít k porozumění, které by se jinak získávalo jen obtížně. A skrze něj se moje vnímání Česka změnilo.

Je možné se na takový zážitek připravit předem? Odpovídám, že rozhodně ne. Mohu jen říct: otevřete se, žijte a nechte se vést cestou, po které jdete. □